

Recensie: Claire Darling ★★★1/2***

UGC Antwerpen
dinsdag 7 mei 2019

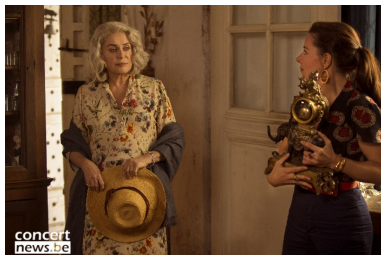

foto © September Film

Recensie:

Een ware state of mind-film levert Julie Bertuccelli af met Claire Darling. In de prent die gebaseerd is op Faith Bass Darling's Last Garage Sale van Lynda Rutledge besluit het vereenzaamde hoofdpersonage (fenomenaal neergezet door Catherine Deneuve wiens verwarde uitdrukking indruk maakt) op de eerste dag van de zomer in Verderonne om plots een aantal jongens aan te spreken om haar te helpen een deel van haar inboedel buiten te zetten. Ze wil een garageverkoop houden en haar spullen, die allemaal een verhaal met zich meedragen, aan een klein prijsje verkopen aan burens en geïnteresseerden. Gelovig als ze is, denkt ze immers dat ze die nacht zal sterven. De drang om te verzamelen wordt in de psychoanalyse omschreven als de dood voor je uitstellen omdat je steeds op zoek zal zijn naar een ontbrekend stukje uit de puzzel om je collectie volledig te maken. De objecten hielpen Darling door haar turbulent en flamboyant leven. Van zodra ze deze verkoopt, hun verhaal vertellend aan de toekomstige eigenaars, schenkt ze hen een nieuw leven wat niet meer of niet minder betekent dan dat ze haar eigen dood aanvaardt.

Bertuccelli slaagt erin om Darling erg geloofwaardig te portretteren als een vrouw die dementerend is. Ze herinnert zich niet alles zoals het zich heeft voorgedaan. Feit is dat ze wel wat trauma's heeft meegemaakt. Haar zoon Martin (Simon Thomas /Joseph Flammer) stierf als jonge knaap. Haar man, die in cement deed, niet veel later. Ze gaf hem ook de schuld voor de dood van hun zoon. Zelf denkt ze dat haar man door haar toedoen "ze belde de ambulance niet, althans ze meent zich niet te herinneren of ze dat nu deed en ook de kijker blijft overigens in het ongewisse "stierf. In het gezin werd ook gezwegen over dergelijke gebeurtenissen. Marie heeft dus nooit geweten wat er precies met haar broer gebeurd is en hoe die gestorven is en slechts fragmentarisch gezien hoe haar moeder reageerde toen haar pa een hartaanval kreeg. Via objecten en geluiden legt Bertuccelli de link tussen heden en verleden, tussen wat er zich in het huis en het gezin zich allemaal heeft afgespeeld. Moeilijke financiële tijden braken er kennelijk ook aan. Darlings man stopte immers geld in boeken om het te verbergen.

Bij eerwaarde Georges (rol van Johan Leysen in de oude versie van het personage/Julien Chavrial in de jonge) ging Claire (Alice Taglioni speelt de jonge Claire) destijds opbiechten dat zij haar man vermoord had. Ze vraagt hem om op haar laatste avond een duiveluitdrijving te doen. Iets wat al jaren niet meer uitgevoerd wordt volgens hem. Maar die nacht staat hij er wel, of het is een zoveelste waanbeeld. Claire Darling speelt dus met flash backs met acteurs die de jonge versie van het personage spelen terwijl acteurs die de oude versie van het personage neerzetten naar de handeling kijken en pogen er opnieuw aan deel te nemen, beelden van de laatste dag van Claire zoals ze effectief zijn, en waanbeelden. Die mix stuurt de kijker soms met een kluitje door het riet wat enigszins frustrerend aanvoelt. Maar net dat is de sterkte van deze film. Hij doet je min of meer aanvoelen hoe het is om een vertroebeld beeld van het verleden en heden te hebben, waarbij de vrouw ook personages door elkaar haalt. Zo zal ze in Lucas, een jonge kerel die haar interieur mee helpt buiten zetten haar overleden zoon Martin zien, en in Rachid die haar komt helpen Amir (de volwassen versie wordt gespeeld door Samir Guesmi, de jonge versie door Amine Mejri) die destijds ook werkte in de cementhandel van haar man. Die laatste draagt al jaren de psychologische last dat Martin nog zou

leven, mocht ie de job aanvaard hebben die Martins vader hem oorspronkelijk had toebedeeld maar weigerde.

Enkele objecten die cruciaal zijn in het verhaal zijn de ring met daarin de woorden 'eeuwige liefde' in gekerfd die van moeder op dochter wordt doorgegeven. Dat is een familietraditie. Claire heeft Marie steeds verweten dat ze die ring van haar gestolen heeft. Twintig jaar hebben de twee elkaar niet meer gezien of gehoord na een uit de hand gelopen ruzie. Marie schreef wel brieven maar Claire hield die ongeopend bij. Haar actie, de garageverkoop, en vooral het feit dat ze dure onder andere vroeg twintigste eeuwse poppen die kunnen bewegen aan een spotprijs verkoopt, zorgt ervoor dat Martine (Laure Calamy), de beste vriendin van Marie in de lagere school (de jonge versie van Martine wordt neergezet door Lewine Weber) contact opneemt met de dochter van Claire. Een ander object waar al in de beginscène veel aandacht op gelegd wordt, is de klok met de olifant wiens slurf van links naar rechts beweegt wanneer het uur geslagen wordt. De klok zorgde ervoor dat Marie als kind (Mona Goinard speelt de rol van Marie als kind, Colomba Giovanni de tienerversie en Chiara Mastroianni de volwassen versie) kalm werd op een onweerachtige nacht wanneer ze alleen moest slapen in haar kamer. Het derde object is een schilderij met daarop de waterlelies van Monet. Een schilderij dat Claire wou kopen van Georges maar uiteindelijk voor onbepaalde tijd in bruikleen kreeg toen ze door een moeilijke periode ging. 'Dat schoonheid je mag troosten. Hou het zo lang je wil. Georges' schreef ie in zwarte alcoholstift op de achterkant.Â Â < Bert Hertogs >